

YÖNETMEN GÖRÜŞÜ

Bu filmin iki farklı seyircisi var. Bir Türkiye’de yaşayan vatandaşlar ve bir de Avrupalı insanlar. Türkiye seyircisine için elbette filmdeki ailenin sorunu ön plana çıkıyor. Baba aileyi terk etmiş, Türk gözünde bir terörist, Kürt gözünde bir gerilla, özgürlük savaşçısı. Büyük oğlu babasına karşı isyan ediyor, küçük oğlu ortada kalmış, baba ve anne sevgisini arıyor, onlatın çatışmalarının altında eziliyor.

Türkiye’de bu üç taraf var. Bir bu savaşın suçunu Kürt teröristlere verenler onları bölücü diye suçlayanlar, bir de Türklerle Kürtlerin arasında olan sorunları Türkiye Cumhuriyeti kurulduğundan beri olduğunu söyleyen, o zamandan beri Kürtlerin inkâr edildiğini ileri süren ve bugün dağa çıkanlar ya da onlara destek verenler. Ve de üçüncü tarafta ortada kalmış, bu savaşı anlamayan, sevgi ve barış arayan insanlar. Filmdeki Veysel ortada kalmış olan bir çocuk.

Masum bir çocuk gözünden bu filmin hikâyesini anlatmayı tercih ettim, çünkü benim gözümde çocuklar çıkarsız, hayat da ne önemliyse onu tercih ederler, onların mücadelesi yaşamak içindir, ideolojilerin gölgesi altında yaşamazlar. Ve hayatı tercih ederler. Veysel’in istediği babasının onun yanında olması, aynı zamanda babası dağlara çıktığı halde, ona karşı sevgisi ve saygısını kaybetmemiş durumda. Ağabeyi çok daha başkadır, kendi gözünde doğru olan tepkiyi veriyor. Politik olarak tam tersi, bağırarak haykırarak babasına karşı çıkıyor. Belki senaryoda bu aile kurumuyla bugünkü Türkiye’de iki çatışan tarafı anlatmaya çalıştım ama en sonunda bu karşıt taraflar bizim ortak zeminimiz olan Aşık Veysel birleştiriyor. Aşık Veysel’in şiirlerinde olan doğallık, sevgi ve insanlık yanı başımızda, bir an için bile olsa her türlü çatışmanın anlamsızlığını dile getiriyor.

Film Avrupalı seyirciye şu öyküyü gösteriyor:

Normal şartlar altında hiç kimse gönüllü olarak kendi ülkesini terk etmez. Ettiyse ya çözülemeyen bir sorun ya da bir çatışma vardır, belki de üçüncü bir kişi tarafından –hatta bu bir hükümet de olabilir- göç etmeye zorlanmıştır. İnsan yeni bir ülkeye yerleştiği zaman geçmişindeki bütün sorunlar ve çatışmalarının duygusal etkilerin belleklerinde saklı tutarak göç eder, bunlara ise kültürel, dilsel ve geleneklerle ilgili yeni sorunlar eklenir.

Bana göre, kendi ülkesini terk etmek zorunda kalan bir ailenin 12 yaşındaki oğlundan daha iyi bu filmin bir film kahramanı olamazdı- elbette kendisine hiçbir şey sorulmamıştı- ve bu çocuktan hemen yeni bir okula ve topluma yabancı bir ülkede uyum sağlaması isteniyordu. Aynı zamanda bu çocuk büyük bir sessizlik içinde ailesinin içinde bulunduğu büyük altüst oluşlarla seyrediyor ve pasif bir gözlemci olmasına rağmen aktif bir acı çeken insan olarak o çatışmaları yaşıyor.

Böyle durumlarda çoğu kere olduğu gibi, çocuklar ellerinden geldiğince neleri varsa artık, o araçlarla kendi yöntemlerini kullanarak durumla baş etmek için çırpınıp dururlar.

Benim amacım Avrupa ve Türkiye seyircilerin bu mülteci aile aracılığıyla onların koşullarını görmesi ve aile içindeki bu Kürt/Türk sorunu yasaması Veysel’in gözleriyle bütün olup bitenlere tanıklık etmesiydi, aynı zamanda Veysel’in umutlarını, beklentilerini ve özellikle onun nasıl sevgiye ihtiyaç duyduğunu hissetmeleri ve kavrayabilmeleriydi.

GÜZELLİĞİN ON PARA ETMEZ... benim ilk kurmaca filmim, aynı zamanda Viyana Film Akademisinde benim final projesim, işte en başından beri benim için çok özel şeylerin olmasının nedeni de budur.

Her şeyin ötesinde bu projeyi çok özel yapan şudur, haftalar boyunca 150’den fazla öğrenci tutkuyla, hiçbir ödeme almadan gönüllü bu film için çalıştılar, bazıları ise aylarca çalıştı. Setteki herkes ve kamera önündekiler Veysel’in bu yabancı ülkede kendi sorunlarıyla baş edebilmek için nasıl çabaladığını anlatmak istiyordu. İnsan gerçekten perdedeki bu tutkuyu kolaylıkla görebilir, hissedebilirsiniz. Beni asıl gururlandıran bu ortak hedef ve amacı elbirliğiyle gerçekleştirmek için çırpınmamızdır, işte bu da bu filmi benim için her zaman özel bir film olarak kalmasını sağlayacak.

Hüseyin Tabak